

DARY 13. SOBOTY:

1. PROJEKT DIECEZJI ZACHODNIEJ

2. PROJEKT WYDZIAŁU POŁUDNIOWOPACYFICZNEGO

Lekcja XIII — 28 marca

TRWANIE WE WSZYSTKIM, CO JEST WOLĄ BOŻĄ

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 21 marca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Kol 4,7-18; Ef 6,21; Dz 15,36-40; 2 Tm 4,10-11; 2 P 3,10-14; Iz 60,1-3.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Za wszystko dziękujcie; taka jest bowiem wola Boża w Chrystusie Jezusie względem was” (1 Tes 5,18).

Końcowa część *Listu do Kolosan* ukazuje szerszą siatkę współpracowników Pawła. W *Dziejach Apostolskich* czytamy, że apostoł Paweł współpracował z Barnabą, a następnie Sylasem. Księga ta opisuje także w zarysie jego trzy podróże misyjne.

W tym tygodniu przyjrzymy się strategii misyjnej Pawła obejmującej bardzo efektywne wykorzystywanie czasu i środków w celu docierania do ludzi w głównych ośrodkach Cesarstwa Rzymskiego oraz szkolenie obiecujących pracowników do misji w miastach i miejscowościach, których Paweł nie był w stanie odwiedzić, takich jak Kolosy, Laodycea czy Hierapolis.

Przez osobiste wizyty podczas swoich podróży, a zwłaszcza jako więzień przez swoje listy Paweł utrzymywał stałą łączność z ludźmi i zborami. Rozumiał, że powodzenie misji ewangelizacyjnej zależy od współpracy wszystkich chrześcijan — wywodzących się z żydostwa i pogaństwa, mężczyzn i kobiet. Dlatego z uznaniem wymienił Tychikusa, Arystarcha, Justa, Epafrasa, Łukasza czy Nymfasa. Dowiadujemy się także, że Paweł napisał list do Laodycei, który jednak nie został zachowany. Paweł umieszcza mnóstwo treści w tych ostatnich wersetach, w tym osobiste słowa wsparcia dla Archippa. Tak oto Paweł czynił wszystko, co mógł, by wzmacniać zbory, póki był jeszcze w stanie zachować z nimi łączność.

Od Pawła możemy się dużo nauczyć o głoszeniu ewangelii. W swoich podróżach misyjnych pokonał on dystans ponad dwudziestu tysięcy kilometrów. To zdumiewające, zważywszy na to, że zdecydowaną większość swoich podróży odbył pieszo, a do tego wiele lat swojego życia spędził w więzieniu.

Paweł sporo czasu poświęcił działalności w ośrodkach handlowych, takich jak Korynt i Efez. Z tych ośrodków przesłanie mogło być niesione dalej, do miast i wiosek w głębi ładu. Paweł miał zwyczaj wracać do zborów, które założył. Czynił to, by wzmacniać i wspierać nowo pozyskanych wierzących. Gdy nie mógł osobiście odwiedzić jakiegoś zboru, wysyłał listy, aby dać wierzącym znać, że pamięta i troszczy się o nich.

Przeczytaj Kol 4,7-9 i porównaj z Ef 6,21. Jak opisany został Tychikus i jak Paweł uzasadnia wysłanie go wraz z Onezymem do Kolosów?

Niektóre rzeczy lepiej jest przekazać bezpośrednio niż na piśmie. Rzeczą ciekawą jest to, jakie przesłanie dwaj posłańcy zanieśli zborowi w Kolosach. Sądząc z intencji Pawła, zgodnie z którą przesłanie to miało pocieszyć serca wierzących (zob. Kol 4,7-9), przypuszczalnie dotyczyło szczegółów warunków, w jakich Paweł przebywał w więzieniu. W każdym razie przesłanie to było ważne jako środek służący podtrzymaniu osobistych więzi łączących wierzących.

Tychikus, którego imię znaczy: *szczęśliwy, pomysłny, sprzyjający*, był najwyraźniej zaufanym posłańcem. Przedstawiony jako „wierny sługa, i współsługa w Panu” (Kol 4,7), był jednym z przedstawicieli Azji wybranych przez Pawła (zob. Dz 20,4), by towarzyszyć mu w podróży do Jerozolimy, dokąd Paweł dostarczył środki zebrane dla tamtejszych potrzebujących chrześcijan. Współpracował on z Pawłem także podczas jego drugiego uwięzienia w Rzymie, skąd został wysłany do Efezu, by wzmacnić tam szeregi pracowników (zob. 2 Tm 4,12). Paweł zamierzał go też posłać do Tytusa na Kretę (zob. Tt 3,12). Wraz z nim apostoł wysłał Onezyma, którego pozyskał w Rzymie (zobacz lekcję pierwszą) i nazwał wiernym.

Wydaje się, że Paweł pragnął także dowiedzieć się, jak się mają wierzący w Kolosach. Liczył na to, że odeśle mu informację przez kogoś, być może samego Tychikusa. Także w ten sposób Paweł wyraził swoją miłość do wierzących i troskę o nich, mimo iż nie spotkał ich osobiście. Pragnął w ten sposób utwierdzić ich w wierze, tak by mogli pomagać innym.

Jak te osobiste akcenty w listach apostoła Pawła świadczą o jego człowieczeństwie i w pewnym sensie potwierdzają wartość jego służby?

W świecie połączonym internetem, mediami społecznościowymi i niezliczonymi urządzeniami komunikacyjnymi trudno nam sobie wyobrazić, jakim wyzwaniem dla Pawła było pomaganie zborom w zachowaniu świadomości, iż są częścią większego Kościoła, a nie jedynie niewielkimi zgromadzeniami.

Przeczytaj Kol 4,10-11. Oprócz wysyłania i pozyskiwania wiadomości za pośrednictwem posłańców (zob. Kol 4,7-9), w jaki sposób Paweł zabiegał o podtrzymywanie łączności? W świetle pewnych problemów poruszonych w tym liście, jakie przesłanie może być zawarte w tych pozdrowieniach?

Przesyłając pozdrowienia, Paweł starał się tworzyć i umacniać świadomość łączności wśród wierzących. Dowiadujemy się tu, że Marek jest siostrzeńcem Barnaby. W ten sposób Paweł przygotowywał drogę do ewentualnej wizyty Marka w Kolosach. O Arystarchu napisał dosłownie jako o *współjeńcu* (zob. Kol 4,10 BI), co oznacza, że był on uwięziony wraz z Pawłem. Obaj byli jak wojownicy noszący „zbroję Bożą” (Ef 6,11), walczący o wyzwolenie jeńców szatana i przywrócenie ich do służby dla Królestwa Bożego (zob. 2 Tm 2,1-4). Paweł polecił im także Jezusa Justa (te dwa imiona — hebrajskie i rzymskie — brzmią podobnie w języku greckim, jak Saul i Paweł) jako godnego zaufania współpracownika w dziele ewangelii.

Paweł uwypuklił żydowskie pochodzenie Arystarcha, Marka i Justa: „...którzy są z obrzezania” (Kol 4,11 UBG). Następnie wymienił trzech współpracowników niebędących Żydami: Epafrasa, Łukasza i Demasa (zob. Kol 4,12-14). Rzeczą ciekawą jest to, że wbrew pewnym napięciom w Kościele panującym między osobami pochodzącymi z żydostwa i pogaństwa ci współpracownicy byli w stanie efektywnie pracować razem w jedności i zgodzie. Słowo *jedynymi* świadczy jednak o tym, że Paweł był nieco zawiedziony tym, że tak niewielu chrześcijan żydowskiego pochodzenia stanęło przy nim w jego cierpieniach. Niemniej jednak na uwagę zasługuje fakt, że w tym czasie to właśnie Jan Marek, który przed laty opuścił Pawła i Barnabę podczas ich pierwszej podróży misyjnej (zob. Dz 13,13), okazał się nie tylko lojalnym współpracownikiem, ale wręcz pociechą dla Pawła (zob. Dz 15,36-40).

Zagrożenia dla jedności Kościoła nie są niczym nowym. W ostatnich latach Kościół adwentystyczny przeszedł szereg istotnych zmian w miarę globalnego rozwoju, a rozmaite siły przeciwdziałały jego jedności. Te wpływy zagrażające jedności dają się odczuć na każdym poziomie organizacji kościelnej.

Jak możesz działać w swoim zborze, by przeciwstawiać się czynnikom zagrażającym naszej jedności? Jakie napięcia w tej kwestii zauważasz na poziomie zborowym i co możesz zrobić, by je złagodzić czy zlikwidować?

O życiu nakierowanym na cel i Kościele nakierowanym na cel napisano różne książki. Choć nakierowanie na cel nie zawsze musi oznaczać coś dobrego, to jednak zdecydowane skupienie uwagi na celu jest elementem niezbędnym dla realizacji każdego ważnego przedsięwzięcia. Życie i służba apostoła Pawła, jego współpracowników oraz innych apostołów jest przykładem tej reguły (zob. Flp 3,13-14). Wyniki ich pracy mówią za siebie — ewangelia została ogłoszona szybko w całym Cesarstwie Rzymskim i poza nim (zob. Kol 1,23). Takiego samego nakierowania na cel potrzebujemy dzisiaj.

Przeczytaj Kol 4,12-13. Jaki cel opisuje Paweł i jak cel ten ma zostać osiągnięty?

Jak wspomnieliśmy we wcześniejszej lekcji, Epafras przypuszczalnie uczestniczył w głoszeniu ewangelii w Kolosach oraz pobliskich miastach, takich jak Laodycea i Hierapolis (zobacz lekcję pierwszą). Jego pozdrowienia i modlitwy były niewątpliwie wielkim wsparciem dla tamtejszych chrześcijan. Epafras modlił się w wyraźnej intencji, by Kolosanie „stali doskonałymi i zupełnymi we wszelkiej woli Bożej” (Kol 4,12 BG). Rozważmy szczegółowo poszczególne elementy wymienione w tej modlitwie.

Stali. Słowo to oznacza stanie zdecydowane i nieporuszone, możliwe jedynie dzięki ugruntowaniu w wierze i zaufaniu do prawdy ewangelii (zob. Kol 1,23). To samo słowo zostało użyte kilka razy przez Pawła w odniesieniu do walki z „zasadzkami diabelskimi” (Ef 6,11) i odpierania sił ciemności przy pomocy mocy Bożej przez przywdzianie całej zbroi Bożej (zob. Ef 6,10-18 i por. 2 Tm 2,19).

Doskonałymi. Słowo to dotyczy doskonałości charakteru, która znajduje najwyższy wyraz w ofiarnej miłości (zob. Mt 5,44.48) u tych, którzy nigdy nie twierdzą, że już to osiągnęli (zob. Flp 3,12-15).

Zupełnymi. To słowo oznacza całkowite zaspokojenie czy osiągnięcie pełnego wymiaru. Zostało ono użyte przez Pawła w odniesieniu do Abrahama, który miał „pełną pewność” (Rz 4,21), że Bóg uczyni to, co obiecał, choćby było to niemożliwe z ludzkiego punktu widzenia. Paweł napisał także, że został wzmocniony przez Pana, aby przez niego „dopełnione było zwiastowanie ewangelii” (2 Tm 4,17).

We wszelkiej woli Bożej. Słowo *wszelkiej* jest bardzo pojemne. Paweł modlił się, by Kolosanie zostali napełnieni poznaniem woli Boga oraz „postępowali w sposób godny Pana ku zupełnemu jego upodobaniu” (Kol 1,10) dzięki potędze „chwały jego” (Kol 1,11).

Przeczytaj Kol 4,14-15 i 2 Tm 4,10-11. Czym Łukasz różnił się od Demasa i dlaczego?

Apostoł Jan mówi nam: „Nie miłujcie świata ani tych rzeczy, które są na świecie. Jeśli kto miłuje świat, nie ma w nim miłości Ojca” (1 J 2,15). Łukasz miłował Jezusa i Jego królestwo, a zatem trwał przy Pawle do końca, bez względu na wszystko, podczas gdy Demas umiłował świat bardziej niż życie wieczne.

Przeczytaj wymienione poniżej wersety. Jakie rady zawierają one dla tych, którzy oczekują na powtórne przyjście Chrystusa?

1. Mk 13,32-37

---

2. Tt 2,11-14

---

3. 2 P 3,10-14

---

4. Ap 3,17-21

Jezus i apostołowie wielokrotnie wzywali chrześcijan, by czuwali — byli świadomi i zawsze gotowi na przyjście Pana, aby nie zostali zaskoczeni. Niestety, podobnie jak uczniowie, którzy nie usłuchali nakazu Jezusa: „Czuwajcie i módlcie się” (Mk 14,38), wielu zaniedbuje niezbędne przygotowania na powtórne przyjście Chrystusa. Wszystko sprowadza się do tego, komu oddajemy serce, gdyż nikt nie może służyć dwóm panom.

W przesłaniu do Laodycei Jezus kieruje do nas wyraźne wskazania. Po pierwsze wzywa nas do skruchy jako grzeszników. Po drugie prosi, byśmy otworzyli serce przed Nim i pozwolili Mu kierować nami, dzięki czemu, po trzecie, uzdalnia nas do przyjęcia złota wiary i miłości, wypróbowanego i zwyciężającego nad pokusami.

Jakie konkretne powody do skruchy mógłby wskazać Jezus tobie osobiście? W jakiej kwestii najbardziej zgadzasz się z Jego diagnozą i radą?

Przeczytaj Kol 4,16-18 i porównaj z Kol 2,1-3. Jakie powiązania dostrzegasz między przesłaniem Jezusa do Laodycei (zobacz wczorajszą część lekcji) a przesłaniem *Listu do Kolosan*, który miał być odczytany także w zborze w Laodycei w czasach Pawła?

W dziejach ludu Bożego na przestrzeni wieków pojawiają się raz po raz takie same problemy. Prorocy upominali Izraelitów, którzy naśladowali wierzenia i praktyki religijne świata. Wzywali ich do skruchy, zanim będzie za późno. Izajasz skarżył się na swoich rodaków: „Jakąż nierządnicą stało się to miasto wierne” (Iz 1,21), i apelował do Izraelitów, by powrócili do Boga oraz przyjęli przebaczenie i oczyszczenie (zob. Iz 1,16-20). Zarówno Jan Chrzciciel (zob. Mt 3,2.8-10), jak i sam Jezus (zob. Mt 4,17; 12,33-37) wzywali Izraelitów do skruchy i przynoszenia owocu, który wytrzyma próbę na sądzie w czasie ostatecznym. Apostołowie kierowali do ludzi podobne przesłanie (zob. Dz 2,38; 3,19; 17,30; 2 Kor 7,9-10).

Porównaj Iz 60,1-3 z Ap 18,1-4 oraz Iz 62,1-5 z Ap 19,7-8. Jakie podobieństwa występują między przesłaniami zawartymi w tych dwóch księgach?

Bóg *zjednoczy* niebo i ziemię. Jednak ze względu na to, że trwa obecnie wielki bój, proces ten odbywa się etapami:

1. Na Golgocie szatan utracił resztki sympatii mieszkańców nieba (zob. J 12,31).
2. W ramach dzieła sądu dokonywanego przez Chrystusa w niebiańskiej świątyni lud Boga jest wyposażany we wszystko dobre, aby spełnić „wolę jego” (Hbr 13,21), oraz przygotowywany do zamieszkania w niebie.
3. Podczas sądu w czasie milenium (tysiąclecia) oraz ostatecznej fazy sądu po milenium wszystkie trudne pytania znajdą odpowiedzi, a grzech i zatwardziali grzesznicy zostaną unicestwieni w jeziorze ognia, które oczyści ziemię (zob. Ap 21,8).
4. Gdy dzieje grzechu dobiegną końca, niebo i ziemia zostaną ostatecznie zjednoczone (zob. Ap 21,3).

Co ty, osobiście (nie oglądając się na innych), możesz uczynić, by pozostać wiernym Bogu i prawdzie objawionej przez Niego? Jak twoje wybory świadczą o tym, do kogo naprawdę należy twoje serce?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Dusza poddana Chrystusowi staje się Jego twierdzą, którą utrzymuje w zbudowanym świecie i nie zamierza dopuścić do władzy nad nią nikogo poza samym sobą. Ponieważ należy ona do nieba, jest zabezpieczona przed atakami szatana. Jeżeli jednak nie oddamy się pod kontrolę Chrystusowi, zostaniemy opanowani przez tego niegodziwca. Nieuchronnie musimy pozostawać pod kontrolą tej lub innej, jednej z dwóch wielkich sił, walczących o panowanie nad światem. Aby dostać się pod panowanie Królestwa Ciemności, nie jest konieczne świadome oddanie się jego władzy. Wystarczy tylko zaniedbać sprzymierzenia się z Królestwem Światła. Jeżeli nie będziemy współpracować z czynnikami nieba, szatan opanuje serce i uczyni je swym stałym miejscem. Jedyny środek obrony przed złem to pozwolić Chrystusowi zamieszkać w sercu przez wiarę w Jego sprawiedliwość. Dopóki nie zostaniemy w żywotny sposób związani z Bogiem, nie zdołamy oprzeć się pozbawionym świętości wpływom miłości własnej, samopobłażaniu i kuszeniu do grzechu. Możemy porzucić wiele złych nawyków i możemy na pewien czas rozstać się z szatanem, lecz bez żywej łączności z Bogiem i bez poddawania Mu siebie chwila po chwili, zostaniemy pokonani. Bez osobistej znajomości z Chrystusem i stałej łączności z Nim będziemy zdani na łaskę wroga i w końcu staniemy się jego ofiarami”⁵⁶.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zastanów się nad powyższym cytatem. Istnieją tylko dwie strony wielkiego boju i jeśli nie wybierzemy świadomie Chrystusa, znajdziemy się po stronie szatana (zob. Łk 11,23). Chociaż może się nam to wydawać straszne, to jednak Bóg zawsze ukazuje nam prawdę o naszej rzeczywistości, choć nie gwarantuje nam, że ta prawda będzie dla nas zawsze przyjemna. Jak prawda ta uświadamia ci konieczność poddania swojej woli Chrystusowi?

2. Przeczytaj Ap 14,14-16. Wczesny deszcz rozpoczęty w dniu Pięćdziesiątnicy umożliwił wykiełkowanie ziarna i wzrost siewki ewangelii, zaś późny deszcz ma przygotować mieszkańców ziemi na ostateczne żniwo. Jak Ap 14,12 ma się do tej zapowiedzi?

3. W jaki sposób jako Kościół i poszczególni wyznawcy Chrystusa znajdujemy się pod wpływem kultury otaczającego nas świata? Jak możemy być strzeżeni przed negatywnymi wpływami świata, które zawsze nastęrczały problemów ludowi Bożemu?

⁵⁶ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 237-238.

DARY 13. SOBOTY — PROJEKT KRAJOWY

1. kwartał • Zbiórka darów 28 marca • Projekt Diecezji Zachodniej

Projekt *Bytonia*

Bytonia to piękne miejsce spotkania z Bogiem i przyjaciółmi. W czerwcu 2024 roku Rada Diecezji Zachodniej podjęła uchwałę o stworzeniu tutaj centrum edukacyjno-misyjnego dla dzieci, młodzieży, dorosłych i seniorów, obejmującego zarówno środowisko adwentystyczne, jak i lokalną społeczność. Celem tej działalności jest promowanie zdrowego stylu życia, edukacji, rekreacji, kultury, integracji społecznej oraz misji i duszpasterstwa.

W ostatnich miesiącach wykonano liczne prace adaptacyjne i porządkowe. Najpilniejszym zadaniem, jakie stoi przed nami, jest przebudowa i zmiana sposobu użytkowania budynku socjalno-mieszkalno-gospodarczego na obiekt konferencyjny z funkcją zamieszkania zbiorowego. Obejmuje to przygotowanie kuchni, stołówki, sali konferencyjnej oraz poszerzenie bazy noclegowej.

Szacowany koszt inwestycji to około 500.000 złotych. Dotychczas zgromadzono 200.000 złotych, co oznacza, że potrzebujemy jeszcze około 300.000 złotych.

Zbierane dzisiaj dary zostaną w całości przeznaczone na ten cel. Istnieje również możliwość złożenia daru w postaci wolontariatu. W tym celu należy skontaktować się telefonicznie z Diecezją Zachodnią: 727-263-631.

Serdecznie dziękujemy za okazaną hojność. Niech Bóg wynagrodzi wasze wsparcie!

Jak złożyć dary?

1. Zebrane dary podczas pierwszej części nabożeństwa zostaną przez skarbnika zboru podzielone po połowie na projekt światowy i krajowy.
2. Dar na **projekt Bytonia** można złożyć w kopercie, wskazując ten właśnie cel. Dar zostanie w całości przekazany na ten projekt.
3. Dar na **projekt Bytonia** można również przekazać bezpośrednio na konto Diecezji Zachodniej: **95 1090 1476 0000 0001 4675 3083**, z tytułem: **Bytonia**.